

ਅਦਾਲਤ ਆਈ.ਡੀ. ਦੁਆ ਜੇ.

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਕਾਂਗੜਾ, (ਬਚਾਓਕਰਤਾ)- ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਈ.ਡੀ.ਮਨੀਕਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰ,-(ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰ)-ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1953 ਦੀ ਬਕਾਇਦਾ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 8171

ਪੰਜਾਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਐਕਟ (1883 ਦਾ XX) - ਧਾਰਾ 10 (3) ਅਤੇ 30—ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਟੈਕਸ ਵਸੂਲਣਾ - ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿਖੇ ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਚੈਕਰ ਅਤੇ ਕਾਂਗੜਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਬੱਸਾਂ ਚਲਾਉਣਾ—ਕੀ ਕਾਂਗੜਾ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ - ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ - ਢੰਗ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿਖੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਲਈ ਹਦਾਇਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਂਗੜਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.ਡੀ ਸੜਕਾਂ 'ਤੇ ਚੈਕਰਾਂ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਾਂਗੜਾ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਮਦਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਟੈਕਸ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਉਲਟ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ; ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਠਾਨਕੋਟ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਮਾਜ ਕਲਿਆਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਾਲੀਆ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਹੁਤ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਭਾਗਾਂ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਾਲੀਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਉਸ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਲਾਲ ਚੰਦ, ਜੈਨ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ-ਜੱਜ, ਜੈਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਵਧੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਅਪੀਲ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਕਾਂਗੜਾ, ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਵਿਖੇ 29 ਅਗਸਤ, 1953 ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ

ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ, ਸਬ-ਜੱਜ ਕਲਾਸ, ਕਾਂਗੜਾ ਦੀ 16 ਮਾਰਚ, 1953 ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ (ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ) ਤੋਂ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਟੈਕਸ ਇਕੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ (ਬੀ), (ਸੀ) ਅਤੇ (ਡੀ) ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹਤਾਂ ਬਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਾਅ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ।

ਵਾਈ.ਪੀ. ਗਾਂਧੀ, ਅਪੀਲ ਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ.

ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ.,

ਫੈਸਲਾ

ਦੁਆ ਜੇ. -ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ, ਜੋ ਨਿਊ ਸਨੇਵਿਊ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਪਠਾਨਕੋਟ ਦੇ ਤਿੰਨ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪਠਾਨਕੋਟ ਤੋਂ ਪੀਡਬਲਯੂਡੀ ਰੋਡ 'ਤੇ ਬੈਂਜ ਨਾਥ ਤੱਕ ਚੈਕਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਕਾਂਗੜਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਵਸੂਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ 19 ਫਰਵਰੀ, 1952 ਦਾ ਆਦੇਸ਼, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ; ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੁਕੱਦਮਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਇਕੋ ਇਕ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿਖੇ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਹ ਥਾਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸਥਾਨ ਪਠਾਨਕੋਟ ਹੈ, ਜੋ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।

ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਪੰਜਾਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਐਕਟ, 1883 (1883 ਦਾ ਐਕਟ XX) ਦੀ ਧਾਰਾ 10, ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ:-

"10(3). ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਕੋਲ ਪੂਰੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਬੋਰਡ ਕੋਲ ਕਿਉਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਕਿਸੇ ਬੋਰਡ ਦਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬ ਸਮਾਲ ਟਾਊਨਜ਼ ਐਕਟ, 1921 ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੌਜੀ ਛਾਉਣੀ, ਛੋਟੇ ਕਸਬੇ ਜਾਂ ਨਗਰ ਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਉਸੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸੜਕ 'ਤੇ ਟ੍ਰੈਫਿਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ) ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਗਭਗ 75 ਮੀਲ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੜਕ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ ਕਾਂਗੜਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ (ਕੰਪਨੀ) ਨੂੰ ਕਈ ਬੁਕਿੰਗ ਦਫਤਰ ਵੀ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਰਨਾਲ ਦੇ ਬਾਨੇ ਮਾਈ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਕਰਨਾਲ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖੇਤੀ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਵਿਦਵਾਨ ਸਲਾਹ ਲਈ ਕੋਈ ਅਸਲ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਸਮੂਹ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਸੇਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ ਅਗਲਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਰੋਹਤਕ ਬਨਾਮ ਮਾਸਟਰ ਜਰਨਾ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਨੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਕਲਰਕਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਸਕੂਲ ਸਥਿਤ ਸਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਇਹ ਟੈਕਸ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਥਾਰਟੀ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਪਕ ਅਤੇ ਕਲਰਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਗੇ ਜੇ ਸਕੂਲ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ

ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਗਾਂਧੀ ਨੇ ਲਾਲਾ ਜਗਤ ਪਰਸ਼ਾਦ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ, ਅੰਬਾਲਾ (3) ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਹੈਰੀਜ਼, ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਵਕੀਲਾਂ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਪੰਨਾ 385 ਅਤੇ 386 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਕੀਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਇਹ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਉਹ ਥਾਂ ਜਿੱਥੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵਕਾਲਤਨਾਮੇ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਥਾਂ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਵਕੀਲ ਆਪਣਾ ਪੇਸ਼ਾ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਸਦਾ ਦਫਤਰ ਜਾਂ ਚੈਂਬਰ ਅੰਬਾਲਾ ਦੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਪੇਸ਼ਾ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਰਾਮਾਸਮੀ ਅਯਾਰ ਬਨਾਮ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ, ਸਲੇਮ (1) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਡੀਕੇ ਮਹਾਜਨ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿੱਥੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕਿੱਥੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਛੁੱਟੀ ਆਦਿ ਮੰਗ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਮੰਗਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਲਾਹ ਅਨੁਸਾਰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਟੈਸਟ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਦਭਾਗਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਵੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ; ਇਸ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਥਾਪਤ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਮੇਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਮਾਜ ਕਲਿਆਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਮਾਲੀਆ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਹੁਤ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਭਾਗਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਮਾਲੀਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ .stlaw ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ

ਉਸ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ, ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਵੀ ਪਠਾਨਕੋਟ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੇਸ਼ਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵੀ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.ਡੀ ਰੋਡ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬੱਸਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਸ ਸੜਕ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਬੋਰਡਾਂ, ਜਿਲ੍ਹੇ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਸਖਤ, ਦਮਨਕਾਰੀ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਣਗੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਅਣਉਚਿਤ ਬੋਝ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਕਸਵੈਲ ਨੇ ਸੰਵਿਧਾਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਬਾਰੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਦਸਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 288 ਤੇ, ਕੇਪ ਬ੍ਰਾਂਡੀ ਸਿੰਡੀਕੇਟ ਬਨਾਮ ਆਈਆਰਸੀ (1) ਤੋਂ.

ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟੈਕਸ ਿੰਗ ਐਕਟ 'ਚ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਦੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਰਾਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਇਕੁਇਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਪੜ੍ਹਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੁਝ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸਿਰਫ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਲੇਖਕ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸੇ ਪੰਨੇ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ-

“ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਉਸਾਰੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਾਰ ਇੱਕੋ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਟੀਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲਾਭਕਾਰੀ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਰਗ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਘੱਟ ਹੈ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਹ ਢੁਕਵੇਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕਵਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਟਿੱਪਣੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਲੋਕਤੰਤਰ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਿੱਥੇ ਸਬੰਧਤ ਟੈਕਸ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ 'ਤੇ ਬੋਲ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਸੀਮਤ ਸਾਧਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਅਜਿਹਾ ਟੈਕਸ ਸਿਰਫ ਸਮਾਜ ਦੇ ਅਮੀਰ ਵਰਗ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨੀ ਉਸਾਰੀ ਬਾਰੇ ਕ੍ਰਾਫੇਰਡ ਪੰਨਾ 503 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ-

“ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਟਿਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ, ਕਰਾਧਾਨ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਦਖਲ ਅੰਦਾਜ਼ੀ ਹੈ। ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਟੈਕਸਦਾਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਦਾ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਕਾਰਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼ੱਕ ਜਾਂ ਅਸਪਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਇਹ ਸਖਤ ਨਿਯਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਟੈਕਸ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਿੱਤੇ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨਾ ਜਾਂ ਜ਼ਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਸੰਖੇਪ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਟੈਕਸਦਾਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਦੁਬਾਰਾ, ਪੰਨਾ 505 ਤੇ, ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਹਨ :_

"ਪਰ ਵਰਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਰਥਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਣਾਈਆਂ ਨਹੀਂ ਗਈਆਂ ਹਨ. ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਜਾਂ ਦਮਨਕਾਰੀ ਉਸਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇਹਰੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਸਹੀ ਅਰਥ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਹੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਜਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਜਗਤ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਸਹੀਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਸ੍ਰੀ ਗਾਂਧੀ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਠੋਸ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸ਼ਾਸਨ ਕਿਵੇਂ ਗਲਤ ਜਾਂ ਅਨਿਆਂਪੂਰਨ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਉਸਾਰੀ ਲਈ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗਾਂਧੀ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਜਗਤ ਪਰਸ਼ਾਦ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੇਣਯੋਗ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਥਾਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਉਲਟ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ; ਅਤੇ ਉਹ ਜਗ੍ਹਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਠਾਨਕੋਟ.

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ.

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਾਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ

ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ
ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Translated by Jatinder Singh, Translator.